

Les tres bufetades de Delors

Ernest Udina pensa que, dient no a la presidència francesa, Delors ha donat tres avisos: un a Mitterrand, un a la dreta i un altre als francesos en general.

El seu problema és que vol ser president, però no vol ser candidat". Aquesta és una d'aquelles frases sarcàstiques, i genials, que ha pronunciat Mitterrand, molt abans que el seu "amic", "le petit Jacques", digués que no el volia succeir.

No és normal que un dirigent polític al qual les enquestes li deien que podia ser votat per un 69% de la població digui no a la seva candidatura a la presidència de la República. Tampoc ho és que després d'haver donat esperances —el seu nou llibre, les demandes de tants col·laboradors de la Comissió Europea per als qui la presidència francesa de Delors era la via per assegurar la unitat política d'Europa en moments de crisi en la construcció europea, el clam dels renovadors del Partit Socialista Francès— digui de cop que no.

Certament, Delors no és un polític en el sentit clàssic del terme. No li agraden les demagògies de les campanyes electorals ni les intrigues del poder. Sempre s'ha sentit millor com a ideòleg. Va ser el cervell de la *nouvelle société* del primer ministre de Pompidou, 1974, el gaullista Chaban-Dalmas. Ha estat sempre catòlic practicant i ja fa anys que es va passar al socialisme renovador.

Com a president de la Comissió Europea des de 1984 fins avui, la seva acció ha estat extraordinària: d'una banda és l'inspirador de la Unió Econòmica i Monetària Europea i d'altra banda ha volgut

Jacques Delors. Les enquestes el feien successor de Mitterrand.

dotar Europa "d'una ànima", és a dir, d'un projecte polític conjunt que malgrat les reformes necessàries assegurí el "model de societat", l'Estat del Benestar europeu.

Així vol seguir; com a home d'idees. Però no en la presidència francesa. Per tres motius. O tres bufetades. La primera al PSF i indirectament al seu cap Mitterrand, perquè considera que és un partit dominat per l'aparell i el sectarisme ideològic. Li va venir a dir que el veu incau de guanyar properes eleccions.

La segona bufetada és per als seus rivals de la dreta. Mientu, els hi va dir, quan assegureu que es poden baixar els impostos i mantenir l'estat del benestar, quan proclameu que aguantareu aquest estat i alhora baixareu l'atur.

La tercera bufetada, més una advertència que una reganyina, fou per als francesos en general. No cregueu, els hi va dir, que França serà forta si no contribueix a la unitat política d'una Europa alhora poderosa i generosa.

Dit això, se'n va anar. Pesaran durant llarg temps les seves oportunes advertències —que poden apuntar tots els països europeus— en la societat francesa.

Es criticable que hagi deixat penjats a tants, que no tingui el coratge de saltar a la sorra electoral, tot i la negativa de la seva muller i l'esperança pròpia en un futur presidencial per a la seva filla socialista Martine Aubry (en la masculista França la dona perd el nom del pare en casar-se).

Però és lògic que, més que crítiques, hagi recollit lloances, lligades amb una paraula molt reivindicada però poc practicada: ètica. La de l'home públic que diu el que creu i actua en conseqüència. En definitiva, la d'un home lliure, que basa la seva força en la força de les idees de futur, que tan poc abunden en una Europa desunida a l'hora de combatre l'atur i estripada a l'hora d'una vergonya de la qual n'és en bona part responsable: Bòsnia.

Ernest Udina

La inseguretats, a debat

El desmantellament del sistema de prestacions socials no ofereix, segons Carme Massana, cap expectativa optimista de benestar a la majoria de la gent.

La pobresa, acompanyada de marginació, genera comportaments socials, desviats, deteriora la cohesió social, porta, fins i tot, al crim.

Aquestes són les raons que, juntament amb raons d'ordre ètic, han impulsat el

govern del president Bill Clinton dels EUA a revisar l'esquifit sistema de prestacions socials d'aquell país. Vol garantir un sistema de sanitat pública, un sistema de prestacions socials públiques, en general, que arribi a tota la població. Que asse-

guri, fins i tot, uns mínims de subsistència i d'atenció social per als qui viuen al país sense tenir resolt el seu estatut legal. (Mesura que, d'una altra banda, podria contribuir a tot arreu a agilitar els procediments administratius a l'hora de legalitzar la re-

sidència dels estrangers.) Les dificultats que troba el Govern americà per a dur a terme aquest projecte no són negligibles; ho hem vist fa pocs dies. La influència de diversos grups de pressió, contraris a aquest programa que creuen que pot perjudicar els seus interessos, ha situat al Govern americà demòcrata davant un Congrés i un Senat de majoria republicana i hostils al seu projecte.

A diversos països europeus es qüestionen, els darrers anys, sistemes de prestacions socials que, amb un augment espectacular de la productivitat, han aconseguit de fer passes ingents en la configuració de societats amb nivells de benestar creixents. La polèmica ha nascut de les pressions privatitzadores del corrent neoliberal i de la necessitat de canvis del sistema institucional i normatiu, d'acord amb l'evolució de la realitat sobre la qual actua.

Debat que ha començat a saltar al nostre país als fòrums polítics, als mitjans d'informació, al carrer, abans d'haver arribat a configurar un sistema de seguretat social equiparable al de la majoria de països del

nostre marc polític i econòmic, la UE.

Hom empeny cap a la reducció o, fins i tot, l'eliminació d'àmbits sencers del nostre sistema de prestacions socials, adueix raons demogràfiques, de competitivitat a nivell internacional, d'insolvència de la Seguretat Social, d'endeutament excessiu de l'estat, de superioritat dels plans de capitalització (pel que fa a les pensions), de millor capacitat de gestió de l'empresa privada, etc. Qüestions que, en algun cas, s'han de tenir en compte, però que han estat rebutades des de diferents àmbits polítics, sindicals i acadèmics. A banda qüestions tècniques que cal millorar, el fons del debat és polític. L'opció és política.

Són raons que hom al·lega quan fa propostes reductives, algunes d'elles incloses, almenys parcialment, en les normatives recents. Proposicions com ara: a) reduir la quantia i el període de recepció de les prestacions rebudes pels aturats, oferint, en canvi, un salari social (unes 30.000 ptes); b) disminuir la despesa pública en sanitat, limitant les prestacions i privatit-

zant serveis sanitaris que seran cofinançats pel sector públic; c) substituir de forma paulatina el sistema de pensions públiques, per un sistema privat de capitalització de l'estalvi, a la xilena.

El desmantellament del sistema públic de prestacions socials no ofereix cap expectativa optimista de benestar per a una àmplia franja de la població. Els treballadors amb rendes reduïdes (dins l'economia legal o la submergida), els aturats, en especial, els aturats de llarga durada (més d'un any sense feina), els jubilats, molta de la població inactiva desanimada, que ha deixat de buscar feina o que encara no ha gosat buscar-ne (joves i dones majoritàriament)... necessiten alhora una política social redistributiva i de suport i una política econòmica, en general, i de mercat de treball, en concret, que els garanteixi l'accés a uns nivells de renda i que els allunyi de la pobresa i de la marginació.

Ep! No canviem, ara, la nostra seguretat social per un sistema d'inseguretat econòmica per a les masses i d'inseguretat social per a tothom. **Carme Massana**

CAVAS HILL

Brutísimo
Hill,
calladament
esperaves.
Profund, sol
però segur i confiat.
Del silenci
has despertat.

Bonavista, 2 - 08734 Moja - Alt Penedès - Barcelona (Spain)
Tels. (93) 890 05 88 - 890 08 78 - Fax 817 02 46